

Arrest

nr. 60 060 van 20 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VAN PUT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die op onbekende datum het Rijk is binnengekomen, diende op 4 november 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 1 december 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard, die verzoeker op 3 februari 2011 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.11.2009 werd ingediend door:

[E. B., J.]

[...]

nationaliteit: Marokko

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar haalt daarbij zelf al aan dat hij pas sinds 2006 in België verblijft, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn, dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, mag het loon niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers vanaf 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be/>) Het voorgelegde arbeidscontract, waar het loon van betrokkene vermeld wordt als 1380 euro bruto per maand, kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Het feit dat betrokkene sinds 2006 in België verblijft, werkwilgig is, bereid is Nederlands te leren, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokken nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 29 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker eveneens op 3 februari 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker om de bestreden beslissingen te vernietigen en om na de zaak opnieuw onderzocht te hebben de aanvraag om machtiging tot verblijf *“ontvankelijk en gegrond te verklaren”* en hem *“de nodige documenten te overhandigen.”*

Overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet treedt de Raad evenwel op als annulatierechter wanneer hij gevat wordt om uitspraak te doen over de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. De Raad beschikt bijgevolg niet over de rechtsmacht om een aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk of gegrond te verklaren en een vreemdeling in het bezit te stellen van verblijfsdocumenten.

2.2. De Raad dient er verder op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten *“van de feiten en de middelen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door het bestreden besluit werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, die los van de eerste bestreden beslissing kan bestaan en die op eigen juridische en feitelijke gronden is gebaseerd.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate het gericht is tegen het op 3 februari 2011 aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht zijn middel als volgt toe:

“De beslissing tot weigering van verblijf wordt aan verzoeker gegeven in hoofddorde op grond van de motivering dat het voorgelegde arbeidscontract, waar het loon van verzoeker vermeld wordt als 1.380 euro bruto, lager is dan het vooropgestelde wettelijke minimumloon van 1.387,49 euro.

Door haar beslissing aldus te motiveren, motiveert de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid haar beslissing gebrekkig en berust de bestreden beslissing manifest op onaanvaardbare motieven, zowel in feite als in rechte.

Vooreerst brengt verzoeker thans een arbeidscontract met dezelfde werkgever voor (zie stuk 2) waarin een loon van 2.150,00 euro bruto per maand wordt voorzien Aldus heeft verzoeker een loon dat zelfs

aanzienlijk hoger is dan het vooropgestelde wettelijke minimumloon van 1.387,49 euro en voldoet hij meteen aan het vooropgestelde wettelijke minimumloon van 1.387,49 euro.

Overigens dient te worden benadrukt dat nergens in de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet vermeld staat dat men een minimum brutoloon van 1.387,49 euro per maand moet hebben.

Door de beslissing tot weigering van verblijf in hoofdorde te motiveren door te stellen dat het voorgelegde arbeidscontract, waar het loon van verzoeker vermeld wordt als 1.380 euro bruto, lager is dan het vooropgestelde wettelijke minimumloon van 1.387,49 euro, terwijl verzoeker zelfs niet eens de kans krijgt om een aangepast arbeidscontract voor te leggen, berust de bestreden beslissing klaar en duidelijk niet op in feite en in rechte aanvaardbare motieven en wordt de motiveringsplicht manifest geschonden. Dit is des te meer het geval nu verzoeker zogezegd 7,49 euro (!) te weinig zou verdienen!

De motivering van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid is dan ook gebrekkig.

Bovendien is de motivering van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid eveneens gebrekkig omdat hij in de bestreden beslissing letterlijk stelt (zie de 2de alinea van de redenen) dat betrokkene zich beroept op het criterium 2.8.A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, dan wanneer verzoeker zich in zijn oorspronkelijke aanvraag dd. 4 november 2009 wel degelijk beroept op het criterium 2.8.B (zie de 3de alinea in fine). Verzoeker heeft zich nooit beroepen op punt 2.8.A vermits hij inderdaad pas sedert 2006 in België verblijft waardoor zijn verblijf effectief te kort is (= geen ononderbroken verblijf gedurende vijf jaar) om hierop aanspraak te kunnen maken, hetgeen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in dit verband dan wel terecht opmerkt.

Iedere beslissing van het bestuur dient echter op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden (zie R.v.St., Van Bladel, nr. 37043 van 22 mei 1991).

Het motiveringsbeginsel voor elke administratieve beslissing dient bovendien niet enkel te bestaan in zgn. in rechte aanvaardbare motieven, maar die motieven dienen bovendien een voldoende feitelijke grondslag te hebben. Zij dienen te steunen op werkelijk bestaande concrete feiten die relevant zijn.

Verder vereist de materiële motiveringsplicht dat deze motieven steunen op feitelijke gegevens die werkelijk bestaan en die juridisch juist gekwalificeerd worden. De overheid dient dan ook met de nodige zorgvuldigheid te werk te gaan bij de feitenvinding en de waardering van de feiten.

Het is duidelijk dat bij de totstandkoming van de beslissing dd. 29 september 2010 de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet met de nodige zorgvuldigheid is tewerk gegaan bij de feitenvinding en de waardering van de feiten. Zo weze het herhaald dat in de bestreden beslissing volkomen ten onrechte gesteld wordt dat verzoeker zich beroept op het criterium 2.8.A., terwijl hij zich wel degelijk beroept op het criterium 2.8.B.

Het bestuur dient m.n. zijn beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding (zie DUJARDIN J., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 13° Druk, p.53). Het bestuur dient zich bovendien zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (zie LAMBRECHTS, W., "Het zorgvuldigheidsbeginsel", in Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, p.35-36). Aldus had de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid perfect kunnen vragen naar een aangepaste arbeidsovereenkomst met een hoger brutoloon. Dit is des te meer het geval nu verzoeker in feite verweten wordt slechts 7,49 euro (!) te weinig te kunnen verdienen.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de bestreden beslissing in ieder geval gesteund is op een verkeerde – minstens achterhaalde – feitenvinding.

Door verzoeker zelfs niet eens de kans te geven om een aangepast arbeidscontract (met een hoger brutoloon) voor te leggen, werd de bestreden beslissing ook niet zorgvuldig genomen en is zij alleszins gebrekkig gemotiveerd zodat de vernietiging ervan zich opdringt.

Het gaat overigens enkel om beweerd loon dat amper 7,49 euro te laag zou zijn!"

3.1.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen dat verzoeker het motief in de bestreden beslissing dat het in de voorgelegde arbeidsovereenkomst opgenomen loon lager is dan het wettelijk vooropgestelde minimumloon niet tegenspreekt. Hij wijst er verder op dat verzoeker uit het oog verliest dat hij wordt geacht zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te onderbouwen en desgevallend te actualiseren. Hij stelt dat de bepaling van het loon van dwingend recht is en dat het bestuur geen rekening kan houden met een arbeidsovereenkomst die strijdig is met de geldende regelgeving. Hij betoogt tevens dat het bestuur er niet toe kan worden gehouden te interfereren in de rechtsverhouding tussen de werknemer en de werkgever door verzoeker te wijzen op een niet geldige bepaling met betrekking tot een overeenkomst waarin het bestuur geen partij is. Verder stelt verweerder dat er met betrekking tot de vermelding van het criterium 2.8A in plaats van 2.8B duidelijk sprake is van een materiële misslag.

3.1.3.1. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Uit de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden van 4 november 2009 aangaf van oordeel te zijn dat hij zich bevond in een situatie zoals omschreven in het punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij voerde ter onderbouwing van zijn standpunt aan dat hij sedert ten minste 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft en dat hij duurzaam lokaal verankerd is in het Rijk en bracht een arbeidsovereenkomst voor de duur van twaalf maanden aan waarbij een loon werd overeengekomen van 1.380 euro per maand.

Allereerst dient te worden geduïd dat de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan ontslagen werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen.

Het punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 waarnaar verzoeker verwees in zijn aanvraag voorziet de situatie van de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

In de eerste bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar de situatie voorzien in voormeld punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 nu hij overeenkomstig de door hem voorgelegde arbeidsovereenkomst een loon zou verdienen dat lager is dan het wettelijke minimumloon, dat thans is vastgesteld op 1.387,49 euro. Verzoeker betwist niet dat het loon opgenomen in de door hem voorgelegde arbeidsovereenkomst lager is dan het minimumloon. Het is voorts niet kennelijk

onredelijk om een arbeidsovereenkomst waarin een loon is overeengekomen dat lager ligt dan het minimumloon, zelf indien het verschil slechts 7,49 euro bedraagt, niet te aanvaarden als grond om een machtiging tot verblijf met het oog op een tewerkstelling toe te staan. Verwijzend naar artikel 1 van het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dient er immers op te worden gewezen dat geen arbeidsvergunning – en bijgevolg evenmin een arbeidskaart – kan worden afgeleverd indien niet vaststaat dat de voorgelegde arbeidsovereenkomst(en) een loon opbrengen dat minstens gelijk is aan het gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen zoals bepaald in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 algemeen verbindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. In punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009, waarnaar verzoeker verwijst, wordt bovendien toegelicht dat slechts een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden kan worden toegekend indien het dossier wordt aangevuld met ofwel een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten ofwel een positief advies afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B. Het kwam dan ook aan verzoeker toe aannemelijk te maken dat hij op basis van het door hem voorgelegde arbeidscontract in de mogelijkheid was om een arbeidskaart te verwerven die hem effectief toegang zou geven tot de Belgische arbeidsmarkt. Verzoeker voldeed, door een arbeidscontract voor te leggen waarin niet voorzien was in een loon dat minimaal equivalent was aan het minimumloon, niet aan deze vereiste.

De Raad stelt dan ook vast dat verweerder geen beoordelingsfout maakte door te oordelen dat verzoeker niet dienstig kon verwijzen naar het punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een nieuwe arbeidsovereenkomst. Aangezien deze overeenkomst dateert van 14 februari 2011 kon verweerder geen kennis hebben van dit stuk op het ogenblik dat hij de eerste bestreden beslissing nam en kan op basis van dit document niet besloten worden dat verweerder een kennelijke beoordelingsfout maakte.

Het feit dat verweerder in de eerste bestreden beslissing ook nog aangaf onderzocht te hebben of verzoeker zich niet in een situatie bevond zoals voorzien in punt 2.8A van de instructie van 19 juli 2009 en toelichtte waarom dit niet het geval was kan verder niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. Het staat namelijk niet ter discussie dat verzoeker zich effectief niet in een dergelijke situatie bevond. Het feit dat verweerder verkeerdelijk motiveerde dat verzoeker ook naar punt 2.8A van de beleidsinstructie verwees heeft verzoeker voorts op geen enkele wijze in zijn belangen geschaad.

Verzoeker stelt zijn situatie anders te beoordelen, maar toont met zijn beschouwingen geen schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan.

3.1.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het kader van zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden uitdrukkelijk beriep op punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009, waarin op duidelijke wijze wordt verwezen naar de situatie waarbij een arbeidscontract dat *“minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon”* wordt aangebracht. Verzoeker kende bijgevolg de normen die verweerder bij de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid hanteerde om op basis van een arbeidscontract een verblijfsmachtiging toe te staan en er dient dan ook te worden aangenomen dat verzoeker de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en deze aanvraag met alle nodige stukken te onderbouwen. Verzoeker heeft trouwens van deze mogelijkheid gebruik gemaakt. De Raad merkt daarnaast op dat het aan de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf indient toekomt om ervoor te zorgen dat hij zijn aanvraag onderbouwt met correcte stukken. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat op verweerder de verplichting rustte om hem, alvorens een beslissing te nemen omtrent zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, op de hoogte te stellen van de vaststelling dat hij volgens het voorgelegde arbeidscontract een loon zou verdienen dat onder het wettelijk minimumloon ligt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan dan ook niet worden weerhouden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van “de beginselen van behoorlijk bestuur.” Hij ligt zijn middel als volgt toe:

“Verder is het duidelijk dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur schendt nu de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in hoofdorde af te wijzen omdat het loon dat verzoeker zou gaan verdienen amper 7,49 euro lager zou zijn dan het vooropgestelde wettelijke minimumloon.

Door verzoeker hoofdzakelijk om deze reden terug te sturen naar zijn land van herkomst, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de grenzen van redelijkheid en behoorlijk bestuur klaarblijkelijk overschreden.

Bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid moet het bestuur immers het redelijkheidsbeginsel in acht nemen. Om na te gaan of het bestuur de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke onredelijkheid ervan sanctioneren. (zie DUJARDIN J., ibid., p.55).

Door verzoeker zelfs niet eens de kans te geven om een aangepast arbeidscontract (met een hoger brutoloon) voor te leggen, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid alleszins de grenzen van redelijkheid en behoorlijk bestuur overschreden.

Immers blijkt uit een andere zaak (zie stuk 3) dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid vooraleer een beslissing te nemen bijkomende stukken vraagt om het aangevoerde ononderbroken verblijf gedurende de laatste vijf jaar aan te tonen, terwijl hij in deze zaak meteen een beslissing neemt zonder aan verzoeker zelfs nog maar de kans te geven een aangepast arbeidscontract voor te leggen. Hier is sprake van willekeur. Alleszins wordt hier manifest onredelijk gehandeld. Deze handelswijze komt des te onredelijker voor nu verzoeker een aangepast arbeidscontract met een hoger brutoloon thans als zijn nieuw stuk 2 voorbrengt en bovendien blijkt dat het loon vermeld op zijn vorig arbeidscontract amper 7,49 euro lager is dan het vooropgestelde wettelijke minimumloon.

Iemand die beschikt over een arbeidscontract en die voor het overige qua verblijfsduur perfect in aanmerking komt voor punt 2.8.B – hetgeen in de bestreden beslissing zelfs uitdrukkelijk erkend wordt – toch geen verblijfsvergunning geven op basis van datzelfde punt 2.8.B van voornoemde instructies van 19 juli 2009 omdat hij zozeggd amper 7,49 euro te weinig kan verdienen, getuigt niet van een behoorlijk bestuur en komt ronduit onredelijk voor.”

3.2.2. Inzake de stellingname van verweerder kan worden verwezen naar punt 3.1.2.

3.2.3. Gelet op de bespreking van het eerste middel dient te worden gesteld dat verzoeker met zijn betoog dat het loon overeengekomen in de door hem voorgelegde arbeidsovereenkomst slechts 7,49 euro minder bedraagt dan het wettelijke minimumloon geen kennelijke wanverhouding aantoonde tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing.

Daarnaast moet worden ook worden herhaald dat, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, op verweerder geenszins de verplichting rust om, alvorens een beslissing te nemen, verzoeker op de hoogte te stellen van het feit dat het aangebrachte arbeidscontract voorzag in een loon dat lager lag dan het minimumloon en hem uit te nodigen om een nieuw arbeidscontract voor te leggen. Het feit dat verweerder in een andere zaak de aanvrager wel contacteerde met het verzoek een aantal ontbrekende stukken aan te brengen waaruit de duur van zijn verblijf in het Rijk zou kunnen afgeleid worden, laat ook niet toe te besluiten dat er sprake is van willekeur. Er is immers een duidelijk verschil tussen een zaak waar verweerder meent niet met volledige kennis van zaken te kunnen oordelen gelet op het feit dat een situatie wegens het ontbreken van bewijskrachtige stukken niet duidelijk is en een zaak waarbij verweerder vaststelt dat voldoende stukken werden aangebracht doch deze stukken aantonen dat de aanvrager niet aan de gestelde vereisten voldoet.

Er dient verder te worden opgemerkt dat verzoeker niet toelicht welke andere beginselen van behoorlijk bestuur – naast het redelijkheidsbeginsel – geschonden zouden zijn, zodat dit onderdeel van het middel bij gebreke aan de vereiste precisie als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK